

Inhoudsopgave

Kick-off	7
1 – Een historisch avondje	9
2 – Avonturen met Bert en kantoorpraat met Hennie	13
3 – Ipswich Town away	18
4 – De Derby van het Oosten	24
5 – London Calling	27
6 – 1988, een gouden jaar	34
7 – Zo vader, zo zoon	44
8 – “Go Ahead, Erik”	48
9 – Het veldje en het WK	52
10 – De eerste keer aan de Vetkampstraat	57
11 – Voetbaltraining van Dennis Hulshoff	61
12 – “Football, bloody hell”	64
13 – De mooiste dag van de week	68
14 – B-side	71
15 – De mooiste finale ooit	76
16 – Clubliefde op kantoor	84
17 – Gelbe Wand	94
18 – Geschiedenislessen op de Balkan	97
19 – Cola-tik voor de clubtopscorer	108
20 – Return of a Legend	111
21 – Groundhoppen in Londen	115
22 – Zuid-Amerika, waar voetbal nog een geloof is	125

23 – De IJsselderby	137
24 – Remontada en een promotietrauma	146
25 – Een krankzinnige avond	159
26 – De magie van het WK voetbal	166
27 – De Klassieker	173
28 – Een bewogen zomer	178
29 – Del Monte, Pirelli en Parmalat	181
30 – Avondje NAC	184
31 – Een seizoen vol romantiek	187
32 – Als een kleine jongen droomde ik van dit	201
33 – Lang leve de sleeping giants	205
34 – Johan Cruyff Schaal	210
35 – Bedevaart naar Anfield	212
36 – Europese dromen	222
37 – Een historisch avondje (II)	227
Stoppage Time	230
Dankwoord en verantwoording	236

Kick-off

“Voor sommige mensen is het de belangrijkste bijzaak in het leven, maar voor anderen is het veel meer dan dat. Voor die groep is het geen bijzaak, maar honing. Pure levenshoning. Het stroomt zoetjes door de aderen. Het troost. Het kan een weekend goud kleuren. En het is zo plakkerig dat er geen enkele herinnering kan ontsnappen” – *James Worthy, columnist en auteur van Liverpool, over een stad, een club & een vader, 15 mei 2020 in Het Parool.*

Clubliefde is een onvoorwaardelijke band met een (voetbal)club, een liefde die voor velen een leven lang blijft bestaan. Sommigen raken verliefd op het spel, anderen krijgen de liefde met de paplepel ingegoten door een vader, broer of opa die hen vanaf jonge leeftijd meenemen naar het stadion. Het liefst het stadion in eigen stad of regio. *Support your local*, zoals het hoort. Wie als klein jongetje eenmaal verknocht raakt aan de sfeer en tradities, draagt de club voor altijd in zijn hart.

Mijn vader, Jan Aaftink, overleed op 18 november 1994 aan kanker. Ik was zes. We zijn nooit samen naar het stadion gegaan. Terwijl vriendjes met hun vaders op de tribune stonden, leerde ik vroeg hoe groot gemis kan zijn. Dat gemis wakkerde mijn nieuwsgierigheid aan naar Go Ahead Eagles, de club waar mijn vader een groot fan van was. Samen met zijn beste vriend Bert miste hij geen thuiswedstrijd en ook uitwedstrijden bezochten ze vaak.

Het draaide bij mijn papa niet alleen maar om Go Ahead, hij was ook een groot liefhebber van Engels voetbal. Van *Match of the Day* op de BBC tot zelfs een

bezoek aan de FA Cup finale op het iconische Wembley: hij genoot ervan. Hij hield van de tradities van roemrijke clubs en van de verhalen van fans van kleinere ploegen. Geen wonder dat hij zich zo thuis voelde bij Go Ahead Eagles, met een stadion ingebed in het hart van een echte volkswijk. Wie de Vetkampstraat betreedt, waant zich in Engeland: een stukje Britse voetbalgrond in Nederland.

In *Clubliefde en Voetbalromantiek* eer ik mijn vader. Hij, die mij helaas niet week in week uit mee kon nemen naar de Adelaarshorst. Die mij de magie van rood-geel niet kon uitleggen en mij nooit heeft kunnen meenemen voor een voetbalreis naar zijn geliefde Engeland. Hij was wél de vader die me iets veel waardevollers naliet: de liefde voor voetbal.

Met zijn reislust en nieuwsgierigheid naar de wereld, en naar voetbal in het bijzonder, diep in mijn genen, beleef ik zelf de mooiste voetbalavonturen. Natuurlijk bij Go Ahead Eagles en in Engeland, maar ook tijdens wedstrijden in Nederland, Duitsland, op de Balkan en zelfs in Zuid-Amerika. Terwijl ik deze reizen herbeleef, zoek ik naar de raakvlakken tussen ons: wat maakte voetbal zo magisch voor hem, en hoe heeft hij die magie onbewust op mij overgedragen?

In die zoektocht ontdekte ik niet alleen mijn eigen liefde voor het spel, maar ook hoe mijn vader me heeft gevormd. Dertig jaar later weet ik wat clubliefde betekent. Voor mij is Go Ahead Eagles meer dan een club, het zit verankerd in mijn DNA. Het logo, de rood-gele shirts, het stadion, alles roept zijn aanwezigheid op. Of ik nu een overwinning vier of troost zoek in een nederlaag, op zulke momenten voelt het alsof hij naast me staat.

2 – Avonturen met Bert en kantoorpraat met Hennie

“Zaterdagavond. De stadionlampen branden, de volle Adelaarshorst zingt en een doodsbanige tegenstander. It's like England.” – Barry Hughes.

Na die gedenkwaardige Europese avond in 1965 ging het steeds beter met de club van mijn vader. Onder trainer František Fadrhony klom Go Ahead naar de top, met meerdere top vijf-klasseringen en een derde plaats achter Ajax en Feyenoord in 1968 als hoogtepunt. Ook in de beker reikte de ploeg in die jaren stevast tot minimaal de halve finale.

De Vetkampstraat groeide in die periode uit tot een echte vesting. Tegenstanders kwamen er met knikkende knieën. Gestuwd door uitzinnige supporters kreeg Go Ahead in eigen huis vleugels. De fans stonden dicht op het veld, en zowel de B-side als de IJsseltribune hadden een intimiderende uitstraling: rauw, fanatiek, bijna Engels van karakter.

Het Britse karakter van de club kreeg in 1971 een extra lading toen trainer Barry Hughes voorstelde om 'Eagles' aan de naam toe te voegen. Het bestuur stemde in, en vanaf dat jaar heette de club officieel Go Ahead Eagles. Ook het stadion kreeg een nieuwe naam: de Adelaarshorst. Zelfs het tenue veranderde tijdelijk: aubergine-wit, geïnspireerd op het paars van Anderlecht. Alles ademde ambitie. De Eagles waren klaar om hun vleugels uit te slaan en nog meer harten van voetballiefhebbers te veroveren.

Ook mijn vader kwam in die jaren helemaal tot bloei. Naast zijn liefde voor Go Ahead was hij een groot

muziek liefhebber, met een voorliefde voor bands als *The Kinks* en *The Band*. En minstens zo belangrijk: op zijn werk voelde hij zich op zijn plek. Jan had zich inmiddels opgewerkt tot een volwaardige kracht op de afdeling Buitenland van de ABN in Deventer, waar hij dagelijks werkte met fijne collega's.

Het werd nóg leuker op kantoor toen keeper Hennie Spijkerman, doelman van Go Ahead Eagles, zijn collega werd. In die tijd combineerden veel spelers hun voetbalcarrière nog met een gewone baan: ze waren geen full-profs, maar semi-profs. Ook Hennie, die naast het vangen van ballen part-time bankmedewerker werd. Voor mijn vader waren het gouden dagen. Hij genoot van de koffiepraat met Hennie, van de *inside information* die hij doorgespeeld kreeg, en van de gebruikelijke roddel en achterklap over hun *cluppie*.

Als gedreven medewerker keek mijn vader altijd uit naar de cursusdagen die hij via zijn werkgever kon volgen. De leergierige greep elke kans aan. Vaak betekende dat een trip naar de vestiging van de bank aan het Rembrandtplein in Amsterdam, en na afloop een ommetje naar het café van Ajax cultheld Bobby Haarms en diens vrouw Tilly aan de Utrechtsestraat. Doordeweekse dag of niet, het was er altijd gezellig druk. Er werd volop gepraat over voetbal en de pikketanesie en osseworst gingen er altijd in. Een praatje met de uitbater zelf mocht natuurlijk niet ontbreken.

Samen met Bert zag mijn vader de mooiste wedstrijden en maakte hij prachtige voetbalreizen. Naast hun vaste plek in de Adelaarshorst, waar ze om de week genoten van hun rood-gelen, beleefden ze samen de mooiste avonturen.

Zoals die 4-1 overwinning op de kersverse Europa Cup I-winnaar Ajax. Mijn vader was één van de 24.000 toeschouwers die een tot op het bot getergd, nee,

woedend Go Ahead zag dat de Amsterdammers een pak rammel gaf. De arrogante hoofdstedelingen dachten in een fantasieopstelling, met doelman Heinz Stuy in de spits, wel even te komen winnen in Deventer. Mooi niet dus.

Bijna elk jaar bezochten ze uitwedstrijden tegen FC Twente, Heracles Almelo en PEC Zwolle. Althans, wanneer Heracles en Zwolle op het hoogste niveau speelden, want in die jaren bivakkeerden beide ploegen geregeld een divisie lager. Altijd gingen ze met de auto, soms in een neutraal vak, soms tussen de fanatieke Eagles-supporters in het uitvak. Verplichte buscombi's? Die bestonden toen nog niet.

Ze bezochten het oude Diekman Stadion of zaten op de krakende houten tribunes aan de Bornsestraat in Almelo, en volgden hun club naar het krakkemikkige Monnikenhuize of het Goffertpark. Vervlogen tijden, haast ondenkbaar voor de groundhopper anno 2025.

Nog altijd vertelde Bert met glanzende ogen over die momenten. De wondergoal van Willy Carbo bijvoorbeeld, al belandde die heerlijke hakbal helaas in het verkeerde doel. Of de treffer van hun held Mike Small in De Meer.

De uitwedstrijd tegen Ajax was een favoriet van mijn vader en Bert. Naar dat oude stadion aan de Middenweg in de Watergraafsmeer, waar je de auto nog moeiteloos in de buurt parkeerde en op de wedstrijddag zelf gewoon een kaartje kocht bij het bakstenen kassahokje. In de rust deed je, schouder aan schouder met andere fans, je behoefte tegen de kille betonnen pismuren.

De Meer was romantiek, vonden de mannen. Rauw en rafelig, maar doordrenkt van voetbalgeschiedenis. Hier groeiden legendes als Johan Cruijff, Marco van Basten en Dennis Bergkamp uit tot iconen.

Jaren later woonde de schrijver dezes memoires er zelf een jaar met vrienden, precies op die plek. Niet in

het stadion natuurlijk, want sinds 1996 werd daar al niet meer gevoetbald. Maar wel in een van de nette appartementengebouwen die ervoor in de plaats waren gekomen. Dat oude stadion verbond hun tijd met de mijne. Soms stelde ik me voor hoe mijn vader daar had gestaan. Samen met Bert. In dat charmante stadionnetje, hopen dat hun cluppie de punten eindelijk eens mee naar Deventer zou nemen. Om vervolgens tóch weer met lege handen terug te rijden naar het oosten. Een illusie armer, een voetbalavontuur rijker. Bij die gedachte voelde ik me dichterbij papa dan ooit.

Bert was niet alleen zijn *partner in crime* als het om Go Ahead ging, hij werd mijn vaders beste vriend. In die jaren kon Bert op vrijdagavond steevast een belletje van Jan verwachten, waarin mijn vader in plat *Demtâhs* de opstelling van Go Ahead voor het weekend oplepelde. Die had mijn pa natuurlijk al via Hennie opgevangen bij de koffieautomaat, een informeel onderonsje dat uitgroeide tot een vaste vrijdagse traditie.

Net zo vast waren de telefoontjes op zondagavond. Elke week, direct na het heilige tweeluik van Studio Sport en het Journaal, ging de hoorn van de haak. Dan werd het weekend doorgenomen: doelpunten, blunders, scheidsrechters, en natuurlijk... Go Ahead.

Mijn vader genoot eigenlijk altijd van een bezoek aan de Adelaarshorst, maar het allermooist was het wanneer hij zijn club zag winnen met op het veld een elftal vol lokale jongens. Van Gerrit Niehaus en Dick Schneider tot Gerard Somer en Wietse Veenstra. Of recenter: Dennis Hulshoff, Paul Bosvelt en Marco Heering.

Met Dick Schneider had mijn vader bovendien een bijzondere band. Zoals bijna iedereen in die tijd was hij groot fan van de geboren Deventenaar en levende clublegende. Hoewel Schneider na vijf jaar bij Go Ahead met het grote Feyenoord tweemaal landskampioen werd,

de UEFA Cup won en zelfs het Nederlands elftal haalde, had hij zijn hart toch echt verpand aan Go Ahead. Uiteindelijk speelde hij in drie periodes tien seizoenen voor Go Ahead en was hij later nog actief als directeur voetbalzaken in Deventer. Lange tijd woonde hij in Bathmen, vlak bij mijn ouders.

Op zaterdagmiddagen wandelde *Knakkie* vaak langs hun huis. Als ze in de tuin bezig waren, bleef hij steevast even staan voor een praatje. Mijn vader hing aan zijn lippen, want de mooiste anekdotes kwamen dan voorbij. En waar die over gingen? Over Go Ahead, natuurlijk.

Ook Nico van Zoghel was zo iemand tegen wie mijn vader opkeek. De doelman groeide uit tot een trouwe sluitpost én publiekslieveling van Go Ahead, en scoorde bovendien af en toe zelf een doelpunt. Vanzelfsprekend stond mijn vader óók op de banken toen zijn collega Hennie Spijkerman uiteindelijk de eerste doelman van de club werd. Al kreeg ook Hennie geregeld de volle laag, vooral als hij weer eens onnodig risico nam in de eigen zestien.

“Doar zal ik 'm maandag nog wel op aanspreekn,” zei mijn vader dan altijd droogjes.

Het waren prachtige jaren. En toen Go Ahead Eagles in de zomer van 1976 tijdens de voorbereiding enkele oefenwedstrijden in Engeland speelde, en mijn vader bij één daarvan aanwezig mocht zijn, werd het nóg mooier. Zijn twee grote liefdes kwamen daar namelijk samen: Go Ahead én Engels voetbal!